

Zprávy z farnosti

02/2009

Jsou období výrazná, jako advent, vánoční doba, postní, velikonoční a pak období méně výrazná. Sem patří i týdny, které teď prožíváme. Jako by všechno bylo uzavřeno do zimního spánku. Přesně to tak ale nebude. Je doba různých plesů, skrytých aktivit, také se lidé připravují na to, až budou moci naplno rozvinout své plány. Měsíc únor je měsíc nejkratší, dejme pozor, aby nám příliš rychle neuběhl. Využijme zimního času, abychom si také něco přečetli a odpočinuli si. Dříve to tak lidé zcela přirozeně dělali. Dnes příliš spěcháme a to nám nedělá dobře. Podaří se nám to alespoň trochu změnit?

To všem ze srdce přeje

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2009

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice. Přípravu textů má na starosti P. František Brázdil, SJ, z olomoucké rezidence.

ÚNOR

1. Aby pastýři církve byli vždy poslušní Ducha Svatého ve svém učení a službě Božímu lidu.
2. Aby církev v Africe našla přiměřené cesty a způsoby k podpoře usmíření, spravedlnosti a míru podle závěrů Biskupského synodu na II. zvláštním shromáždění pro Afriku.
3. Aby nemocní zakoušeli lásku a přijetí od svých nejbližších i od všech, kteří o ně pečují.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Nový generální vikář Litoměřické diecéze

Od 1. ledna 2009 byl novým generálním vikářem Litoměřické diecéze jmenován P. Stanislav Příbyl CSsR, provinciál Kongregace redemptoristů v ČR.

P. Stanislav Příbyl se narodil 16. 11. 1971 v Praze Strašnicích. Po ukončení základní školy studoval Střední průmyslovou školu zeměměřickou. Po maturitě absolvoval noviciát v Polsku (1990-1991), složil řeholní sliby v kongregaci redemptoristů, poté studoval KTF UK a prožil formaci v pražském Arcibiskupském semináři (1991-1996). Po vysvěcení na kněze (1996) byl farním vikářem na Svaté Hoře (1996-1999) a farářem tamtéž (od roku 1999). V roce 2002 byl zvolen provinciálem pražské provincie redemptoristů. V roce 2004 byl jmenován prezidentem Arcidiecézní charity Praha. V roce 2008 byl jmenován členem kněžské rady v Pražské arcidiecézi. Mezi jeho oblíbené činnosti patří hudba, v letech 1985-1990 působil jako varhaník v různých pražských kostelích, především ve své domácí farnosti v Praze Strašnicích. Rovněž v kněžském semináři se věnoval této činnosti.

Mluví polsky, anglicky, německy a italsky.

ČBK, Irena Sargánková

- Lístek za stěračem zaparkovaného auta: „Zpráva pro zloděje: Nádrž je prázdná, rádio nemám, motor je vylágrovaný.“ Druhý den přibude další lístek: „Pro majitele auta: Takže kola jsou ti vlastně taky na nic.“

Letošní pout' do Filipova...

Milí bratři a sestry!

Ráda bych vám poděkovala za modlitby, kterými se přimlouváte u Boha za mé uzdravení. Děkuji všem a i nadále se budu snažit životní zkoušku zdotat. Ne, není to jednoduché. Odstranění rakovinového nádoru nebylo možné, protože přirostl k aortě. Ve dnech 29.–31. 12. 2008 podstoupím v ústecké nemocnici třetí chemoterapii. Člověk, který tuto léčbu již podstoupil, ví, o čem hovořím.

Dne 13. ledna budu s vámi spojena modlitbou na pouti ve Filipově.

Přeji vám požehnané Vánoce a po celý rok 2009 především zdraví a Boží požehnání.

Ještě jednou děkuji za modlitby, které mi dávají sílu v nerovném boji obstát.

H. K. Richterová, poutnice z České Kamenice

Bohužel se nenašel nikdo, kdo by nám, kteří jsme se pouti zúčastnit nemohli, přiblížil její atmosféru... Homilii biskupa Jana naleznete na:

http://www.biskupstvi-ltm.cz/document/slovo/jb_filipov09_cz.pdf

R. S.

Dopouští Bůh zlo?

Tuto otázku položila po tragických událostech 11. září v New Yorku reportérka americké televizní stanice CBS Anne Grahamové, dceři Billyho Grahama, známého svou evangelizací. Ta odpověděla: „Věřím, že Bůh je touto tragédií hluboce zarmoucen, zrovna tak, jako my. Po léta však v naší zemi říkáme Bohu, aby odešel z našich škol, vlády a z našich životů. A protože je gentleman, tiše se stáhl do ústraní. Jak od něho můžeme očekávat, že nám požehná, že nás bude chránit, když chceme, aby nás nechal na pokoji?“

Přinášíme vám několik názorů samotných Američanů na to, co všechno změnilo jejich společnost. Společnost, která kdysi svoji ústavu postavila na Bibli a víře v Boha.

Myslím si, že to všechno začalo, když Madeline Murray O'Hairová rozpoutala v 70. letech kampaň proti modlitbám ve školách. Přes odpor a protesty své požadavky nakonec prosadila. A my jsme se s tím smířili.

Někdo řekl: „Ve škole by se neměla číst Bible.“ Bible, která říká „Nezabiješ, nepokradeš... ale milovat budeš bližního svého jako sám sebe“. Ani tomuto návrhu jsme se neubránili a Bible zmizela ze škol.

Potom známý dětský psycholog Dr. Benjamin Spock přišel s tvrzením, že rodiče by neměli děti tělesně trestat, když neposlouchají, protože tím deformují jejich osobnost a mohli by poškodit jejich sebevědomí. A my jsme řekli: odborník jistě ví o čem mluví, tak jsme přijali i tento názor. (Mimochodem – syn Dr. Spocka spáchal sebevraždu).

Další řekl: „Také učitelé a ředitelé škol by neměli trestat naše děti, když neposlouchají.“ A rodiče tento návrh podpořili. Ředitelé škol proto nařídili, že se už

žádný učitel nesmí studentů ani dotknout, i když neposlechnou, protože školy nechtějí mít špatnou pověst a už vůbec nestojí o to, aby je někdo žaloval. A společnost souhlasila.

Pak zase někdo řekl: „Nechme naše dcery podstupovat potraty, pokud si to přeje. Ani to nemusí doma říkat svým rodičům.“ A my jsme řekli: „Proč ne? Proč bychom měli omezovat jejich práva?“

Pak nějaký chytrý člen školní rady řekl: „Kluci jsou kluci, stejně si vždycky budou dělat, co chtějí. Tak proč bychom jim nemohli dát kondomy, ať si užijí zábavy podle libosti? Vždyť rodičům nemusí říkat, že je dostali ve škole.“

Pak nějaký vysoký vládní představitel řekl: „Není důležité, co děláme v soukromí. Ať si každý dělá co chce, včetně prezidenta. Pokud vystupuje slušně na veřejnosti a v práci, je úplně jedno, co dělá v soukromí.“

Potom někdo přišel s nápadem vydávat časopisy s obrázky nahých žen s tvrzením, že jde jen o obdivování krásy ženského těla. Pak to šlo ještě mnohem dál a někdo začal zveřejňovat obrázky nahých dětí. A dnes je vše zcela běžné a volně každému přístupné na internetu. Máme to zakazovat? Vždyť máme svobodu projevu...

A pak producenti zábavného průmyslu řekli: „Udělejme televizní show a filmy, které propagují hrubost, násilí a sex. Nahrávejme hudbu, která opěvuje znásilňování, drogy, vraždy, sebevraždy a satanismus.“ A my jsme řekli: „Vždyť je to jenom zábava, to nemá žádný nepříznivý vliv. A navíc, nikdo to nebere vážně.“

A teď se ptáme sami sebe, proč naše děti nemají svědomí, proč nedokážou rozlišovat mezi správným a špatným a proč jim nevádí zabíjet cizince, spolužáky a sami sebe. Stačí o tom jen trochu přemýšlet, a dojdeme k závěru: sklízíme, co jsme zaseli...

- ☞ Je zvláštní, jak je pro nás jednoduché vyhodit Boha na smetiště a pak se divíme, proč svět spěje do záhuby.
- ☞ Je zvláštní, že se surovost, vulgárnost a násilí volně šíří všemi médii, ale zprávy o víře, lásce a naději se k nám téměř nedostanou.
- ☞ Je zvláštní, že věříme tomu, co říkají noviny, ale zpochybňujeme to, co říká Bible.
- ☞ Je zvláštní, že někdo může říct „věřím v Boha“ a přitom se k němu dál obrací zády.
- ☞ Je zvláštní, jak někdo může chodit v neděli do kostela, ale ve všední den nikdo nepozná, že je křesťan.
- ☞ Je zvláštní, že se víc starám, co si o mně myslí lidé, než co si o mně myslí Bůh.
- ☞ Je zvláštní, že jsme rychlí někoho soudit, ale sami soudy druhých nepřijímáme.
- ☞ Je zvláštní, že každý chce mít zajištěné nebe aniž by musel věřit, přemýšlet nebo dělat cokoliv, co říká Bible.

Přemýšlíš? Váháš? Myslíš si, že u nás je situace úplně jiná?

H79 z řady: „Hledání“

Indie

26. listopadu

Cesta do Hospetu za Pájou byla hodně náročná. Jeli jsme džípem - otec John (Jeník - krycí jméno, když o něm mluvíme) nás ochotně vzal. Moc jsme se na to těšily, ale jely s námi i dvě řadové sestry a tak jsme celou noc seděly vzadu namačkané jak sardinky, bolely nás zadky a tak vůbec všechno. Jedině ten, který na mě čekal v Hospetu mi dodával sílu přežít tolik hodin v takových podmínkách:). Kořečně jsme dorazili...

Potřebuji na internet a chceme si koupit tak dlouho očekávanou mlsku - v Ajjanahalli nic takového nemáme. Procházíme tím šíleným městem, nic moc k vidění tu není, jen všude strašně moc divokých prasat valících se všude po ulicích, vidíme celé rodiny prasat hrabat se v odpadcích. Krávy, prasata, psi, tolik zvířat, vidím umírající malé černé sele.

Na trhu u stařenky si kupujeme květiny do vlasů a hledáme obchod s látkami, abychom si nechaly ušít nová pandžábí. Najdeme brzy obchod, kde je tolik krásných látek, že nevíme co dřív. Prodavač nás posadí na zem, udělá nám pohodlí a jen nám ukazuje ty skvostné látky, jednu po druhé, stačí si jen vybrat. Připadám si jak princezna z nějakého paláce. Vybírám si nádhernou tmavě fialovou až vínovou látku, celou umě prošívanou a nechám si od krejčího ušít pandžábí. Zítra ráno bude hotové. Vydáváme se ještě pro sukni a halenku v indickém stylu, také bude ušita do zítřejšího rána. Navštívíme ještě trh, kde se zapovídáme se stařenkama a celou rodinou. Prodávají hliněné obyčejné nádoby, vázičky...

27. listopadu

Po výborném obědě jdeme na obhlídku města. Město Hampi je zapsáno do světového dědictví UNESCO, jsou tu nádherné staré chrámy, trosky bývalého jihoindického království. Jako první jdeme na posvátnou opičí horu. Musíme přejet loďkou na druhý břeh, tam se o nás skoro poperou „říkšáci“, kdo že nás nahoru odveze. Bráníme se, chceme jít pěšky, ale je pravda, že se brzy stmívá a museli bychom ujít 5 km tam i zpět přes cestu nahoru na Anegondi. A tak se nakonec k hoře necháme odvézt říkšou. Nahoru stoupáme po kamenných schodech, je jich prý šest set, stavěl je třicet let po hmatu slepý poustevník. Všude je spoustu opic, čhají, co by komu ukradli, bojím se jich, vynořují se kde se dá, Pájou několikrát čapli za košili nebo batoh. Měla jsem banány, ale bála jsem se je vytáhnout, určitě by se na mě vrhli. Je jich tu požehnaně. Sedí podél schodů i s mláďaty.

Když jsme vyšplhali až nahoru, k malému chrámku opičího boha Hanumána, mohli jsme se pořádně pokochat okolím. Všude nádherně poskládané kameny, jako kuličky, vytváří krásné útvary způsobené erozí, dole protéká řeka Tungabhadra, kolem rýžová políčka, banánovníky a mangovníky a do toho trosky bývalého království - jako v pohádce. Jen tak sedíme a mlčky se rozhlížíme. Když se vrátíme dolů, rozdám drzým opicím banány a jedeme k dalšímu chrámu, chrámu bohyně Lakšmí. Leží v džungli u jezera, které je zarostlé lekníny. Bohyně Lakšmí je ozdobená květy. Sádhu zapálí koření, dáváme k ohni ruce a jakoby si ohněm omýváme obličej. Pak dostaneme vodu, kterou si vetřem do vlasů, cukr do dlaně, který sníme, rituálu se říká prasád, myslím:). Nakonec nám čelo označí rumělkou. Pozdravíme Lakšmí a už musíme spěchat na poslední loďku na druhý břeh.

Před večerí se jdeme s Pájou projít městem. Procházíme koncem města, kde v troskách království žijí chudí lidé. Bosé děti běhají před skromnými domky, starší žena zahání dobytek. Jdeme dál, lidí méně a méně. Dojdeme k dlouhým schodům, nahore je oltářek. Sedíme na schodech a dlouho si jen tak povídáme. Po setmění se pomalu vracíme do hotelu, plní dojmy usedáme na terase na večerí. Zase všichni čtyři spolu, další příjemný večer. Malý chlapec se nám snaží prodat pohlednice, všude tu pracují děti, chodí i do restaurací, jen aby něco prodaly.

28. listopadu

Další ráno v Hampi. Prší, celou noc pršelo, ale i v dešti vyrazíme. Jdeme do chrámu Virúpákši ze 14. století, je zasvěcen bohu Šivovi. Když projdeme vstupní bránou, ujeme si boty - musíme to udělat, ale musíme za to zaplatit - za to, že nám je pohlídají... Vzít si je do ruky není slušné. Jako první jdeme ke slonici Lakšmí, slonice je vtěsnaná mezi chrámové sloupy, evidentně se nudí, kymácí se ze strany na stranu. Lakšmí je velice vážená a posvátná slonice, když ji dáme rupii, požeňná nám - pohladí nás po hlavě chobotem. Je celá pěkně pomalovaná, ale jinak mě pohled na ni moc netěší, je mi jí líto. Vydali jsme se prohlédnout trosky Šivůva chrámu, je tu krásná atmosféra, všude se rozeznává modlitba k Šivovi. Poprchává, máme bosé nohy, ale nic nám to nevadí, je to dokonce příjemné, dotýkat se těch krásných kamenů jen holýma nohama. Zaplatíme si průvodce, Inda, který studoval indické dějiny, pěknou angličtinou nám vypráví o chrámu, je to zajímavé, ukazuje nám spoustu detailů, kterých bychom si sami nevšimli. U boha Šivy dostaneme požeňnání a rumělku na čelo. Plní silných dojmů odcházíme, moc se nám tam líbilo.

Začíná pořádně pršet, ale jsme tu poslední den, takže i navzdory tomu se vydáváme směrem k Vittalovu chrámu ze 16. století. Cesta vede kolem nebezpečné řeky. Všude je tak krásná příroda. A opice. Koupila jsem si u staré paní banány, chtěli jsme si dát svačinu a zbytek dát opicím. Ale to jsme si teda jen mysleli. Opice mi skočila zákeřně do náruče a všech deset banánů mi ukradla. A to už jich byl všude chumel. Tahali nás za kalhoty, doráželi. Koupila jsem tedy ještě nějaké, že se s nimi vyfotím, ale to bylo také dost nereálné, byli tak agresivní, že sem se jich opravdu bála a všechno jim radši odevzdala. Zachvátila mě trochu panika, když mě obklíčili:-). Cestou se opravdu rozlilo, tak jsme se schovali v troskách chrámu, nikde nikdo, byla to jen taková malá svatyně na skále, po chvíli se přišla za námi schovat indická skupina a nelibě si nás prohlíželi. Už jsme byli hodně promrzlí a mokří a pršet nepřestávalo a tak jsme se v dešti vydali zpět. Zmáčení jsme došli do restaurace a dali si konečně pozdní oběd. Restaurace moc čistá nebyla, ale jídlo nám chutnalo. No a po jídle už jsme odjeli rikšou do Hospetu, u kluků se ohřáli a posečkali do desáté večerní. Potom už jsme plni bolesti odjeli na nádraží, Pája mě vyprovodil do autobusu a už jsme se museli rozloučit... :-).

29. listopadu

Cesta do Ajjanahalli byla něco hrozného. Usnula jsem, když jsme vyjžděli a po hodinách se budila. Pořád jsme stáli, kousek za Hospetem, nepohnuli jsme se ani o píd'. Netušila jsem, co se děje, jen venku byla tma, pořád někdo houkal, po autobusu neustále někdo chodil... Když jsem se zase vzbudila, bylo už ráno, potřebovala jsem akutně na záchod, ale pořád jsme stáli, už devět hodin. Na cestě byla veliká dopravní zácpa. Vydaly jsme se s Míšou na záchod - do křoví, ale všude byla

kupa Indů, nikde žádná ženská, byly jsme nervózní, ale pak jsme potkaly tři Indky, tak jsme se přidaly k nim. Dělalý jsme si srandu, že když jsme schopni jít na „toalety“ do křoví v Indii, kde jsou všude samí puritánští Indové, zvládneme už snad opravdu všechno:).

Stáli jsme tam dohromady dvanáct hodin. Do Bangalore jsme se tedy dostaly až večer, museli jsme přespat v Bosko Mane, moc se nám nechtělo, ale co zbývalo. Byla jsem už moc unavená, protivná a strašně se mi stýskalo po Pájovi, ale tak zase jsme byly rády, že můžeme vůbec někde spát.

30. listopadu

Opět v Ajjanahalli, ráno jsme vyjely z Bangalore autobusem. Stejný scénář jako jindy - všude hromada Indů, vonné tyčinky a lampiónky na autobusech, křiklavé ozdoby a hodně nahlas puštěný stupidní bollywoodský film. Stal se mi v buse takový trapas:-). Usnula jsem, vedle mě seděl nějaký cizí chlap, jak jsem spala, zdálo se mi o Pájovi a když jsme se vzbudila, držela jsem toho chlapa za ruku... No málem jsem se hanbou propadla. Ještě, že spal nebo to aspoň předstíral.

V naší přestupní stanici - Magadi - jsme si vzaly rikšu a zbytek dojely s ní. Ve středisku nás děti moc vítaly a já byla najednou ráda, že jsem tady.

2. prosince

Moje oblíbené úterý bylo zkaleno velikým steskem po mém milém, ale k večeru mě děti opět rozveselily:). Každé úterý jíme s dětmi a pak máme tancování. Opět jsem žasla nad tou jejich pohyblivostí, jsou jak gumy:). Snaží se mě to naučit, ale moc to nejde, na ty jejich kreace prostě nemám buňky. Ale i tak je to s nimi vždy velice příjemné, takové veselé, rozjařené, nikdo nekouká na nikoho blbě, když se mu to nepovede, je to prostě taková jedna velká veselá párty:).

Po tanci byla večerní modlitba, minulý týden měly děti hinduistickou. To se mi moc líbilo, udělal se kruh, uprostřed hořel oheň, byly tam květiny a děti meditovaly při hudbě. Na konci jsme všichni přišli k ohni a omývali jsme se jím. To byl silný zážitek.

3. prosince

Máme novou opičku, je přivezená z Hospetu:). Je maličká a děti jsou z ní unesený. Líbí se jim, jak pořád skáče, je aktivní:). A neustále ji podstrojují. Ale je mi líto té starší. Té nic nedají a dávají jí pěkný kapky. Nové opičky mi je také líto, nemá tu ve své malé kleci žádný prostor a evidentně se nudí. Spolu s opicí přivezli i dva králíky. Běhají nám tu po zahradě, jen na noc jsou v kleci:). Mají se stejně dobře jako naše prase. To se tu každý den prohání cvalem po hřišti:).

Ráno děti uklízely zahradu a našly škorpióna, hned začaly volat, že když nás to kousne, tak umřeme a tak ho zabily. To už byl třetí škorpión, kterého jsem tu viděla.

Po škole jsme byli na procházce. Děti se usídlily u jednoho stromu, který nese takové kyselé plody, vrhly se na něj jak opice, lezly po stromě a cpaly si to kde se dalo. Jedla jsem to taky, ale moc mi to nechutnalo. Na procházkách je to vždy fajn a hlavně pro mě nové:). Je tu spousta krásných stromů, hlavně eukalyptových. A taky všude termitiště. Vypadají jak veliké hrady. Některé mají díry, kluci říkají, že kde jsou díry, tam jsou nebo byli hadi a vyžrali termitiště. Takových se bojí a vztekají se, když se na to jdu podívat zblízka.

4. prosince

Dneska jsme psali v angličtině test. Děti se těšily, páč jsme jim slíbily, že za dobře napsaný dostanou bonbón:). Dopadlo to celkem dobře, až na pár dětí. Aspoň teď víme, kdo to ještě nechápe a můžeme je doučovat.

Odpoledne jsme malovali, kluky to moc bavilo a namalovali krásné obrázky. Teď, když odjeli bratři, co tu byli na praxi, máme v mnohém volnější ruku v tom, co dělat. Sice máme mnohem plnější čas, ale vyplatí se to.

V Čechách zítra bude Mikuláš a my tu v pantoflíčkách a děsným horku hrajeme basket.

5. prosince

Všude tu jsou potkani, pořád. Každé ráno, když přijdeme do kuchyně, všude leží jejich bobky. Nedá se říct, že by mi to bylo příjemné, ale člověk si musí zvykat, jinak by se tu zbláznil. Už si z toho sem tam děláme srandu. Naše kuchařka to ráno rychle poklidí a zahalí stopy:). Pěkně si to tam značkují. Většinou mě rychle přejde chuť k jídlu. Co se jídla týče, tak máme novou mladičkou kuchařku, která nám sice moc dobře vaří, ale do všeho dává strašně moc chilli... a taky sem tam v jídle najdeme nějaké chlupy nebo vlasy...

Můj milý Mandžuláta byl teď den doma a dnes se vrátil, byl celý posmutnělý, tak jsem se ho snažila rozveselit a být mu nablízku, až se podařilo:). Děti občas jdou takhle domů k rodině, ale jen na den dva a pak jsou z toho mrzutí.

Každý večer máme ošetřování kluků. Většinou se jedná o rány na nohou, jak tu všechny děti chodí bosky (Don Bosko chodí bosko). Občas je to fakt ošklivý, ale oni jsou neuvěřitelně stateční. Když to vidím, mám pocit, že trpím víc než oni. Jsou to naši hrdinové:). Zkousím taky chodit bosa, ale spíš jen tak chvilčkama, třeba ve škole nebo tak, po venku si zatím netroufám. Mají tu totiž dost tvrdý terén:).

Pája už v Hospetu s klukama připravuje vánoční řetězy, měla bych taky něco vymyslet. Zatím to tu vánočně nevypadá:). Je tu horko, slunko svítí, jediné co mi připomíná Vánoce jsou kluci, pořád cinkají jak rolničky.

6. prosince

Dneska je sobota a tak můžeme být celý den s dětmi. Děti dostaly od sponzorů novou televizi, to bylo radosti! Přijela sem sponzorská indická rodina a kopec studentů teologie a filozofie z Bangalore, budoucí kněží. Odpoledne jim tři naši kluci tančili svou sestavu. Mají nacvičený taneček na takovou děsnou písničku, kterou každý den musím dostávat z hlavy, jinak bych neusla:). Nese se střediskem pořád a všichni děti na ni umí tančit... Ale to je tanec. Občas je mi až studno, jsou jak indický N' SING (nebo jak se to píše). Navlečou si blýskavé vestičky a už tančí. No jim se to líbí, tak to musím nějak vzít. Přeci jen se tomu s Míšou usmíváme:) Musím se přiznat, že když máme taneční večery, učím se to taky, páč kluci by byli jinak moc nešťastný:). No a tak když jim kluci dotančili, ti studenti šli tančit také. A to byla fakt sranda, mrzí mě, že jsem neměla kameru. Moc jsme se nasmáli.

Po vystoupeních jsem vzala pár kluků a šla s nimi na kopec. Přidali se ke mně dva studenti, tak se vypytaali na naši zem a na letadlo a tak vůbec. Celá moje rodina už je tu populární, všichni vědí, jak se jmenuje maminka, taťka, ségra, brácha, babičky i děda:). A i ti studenti rádi opakovali. A jeden chlapeček tady, Reví, každé ráno přijde a řekne „Dobré ráno, antí, Tvá maminka je Martina, Taťka Antonín...“ a tak pokračuje, dokud vše nepoví. Je to milé přivítání do nového dne:).

7. prosince

Další neděle, další cesta vesnicí do kostela. Strašně moc tu ten čas letí, od neděle do neděle:). Jsem dnes dost unavená, děti jsou tak vyčerpávající, mají ti rošťáci štěstí, že je mám ráda, jinak bych je musela bít od rána do večera:). No, to samozřejmě přeháním, ale 120 kluků dá zabrat. Neustále slyším někde volat „Andrea antí!!“, kdykoliv mám vzácnou chvíli volna, není minuty, kdy by mi rozčilené dětské ručky nebušily na dveře a nekřičely. Pořád něco chtějí, pořád vyžadují maximální pozornost, nenechají nás vydechnout, žádné volno tu prostě neexistuje. Jen když děti studují, to si vychutnávám ticho, ale stejně se vždy najde někdo, kdo se tajně ze třídy vytratí a touží buď po naší přítomnosti nebo po našich hrách. Říkám si, že je to tu škola trpělivosti. Až se vrátím, budu mít buď psychickou poruchu nebo budu svatě trpělivá:). Je pravda, že mě tu už moc věcí nerozhodí a to jsem tu teprve něco málo přes měsíc.

Další indická proměna: vstupila jsem do spolku mastných hlav:). Vtírám si do vlasů olivový olej, odkoukala jsem to s Míšou od místních žen a usoudila, že je to na tom horkém slunku tady moc zdravé a že si to budu užívat, v Čechách bych si to asi netroufla, ale tady? Třeba se vrátím s krásnou indickou hřívou:).

Večerní zprávy:). Zrovinka se nám tu narodilo malé telátko. Bylo to kouzelné, příběhla jsem tam těsně po porodu, bylo celé mokré, maminka ho olizovala a bylo to fakt dojemné. Zůstala jsem než se zvedlo a napilo, kluci byli moc hodní, hladili a uklidňovali krávu, jen si myslím, že potřebovala spíš klid. Dnešní večer je vůbec celý takový moc hezký, měsíc je teď v půli a je nad střediskem, tak tu máme vše zalité měsíčním svitem.

8. prosince

Nad střediskem nám krouží tři orli, nikdy jsem ještě orly neviděla a je to úchvatný, jak si tu tak nad skalama plachtí a čhají na kořist. Kradou tu prý malé slípky a kuřata. Bohužel, zrovna, když jsem schovaná sledovala tu krásu, nic si ulovit nepřišli...

9. prosince

Obecná škola v naší hodině angličtiny se nepatrně mění, děti už z nás mají aspoň trochu respekt a jsou schopny odlišovat nás od paní učitelek ráno a tet na hraní odpoledne:). Sice pořád žádná sláva, ale nepatrný posun tu je. Nejlépe se mi učí v A, jsou ochotni přijímat trochu alternativnější výuku než jen opakováním. A tak konečně popouštíme uzdu naší fantazii. Baví mě to, ale je pravda, že musíme být hodně přísné. Jsou to prostě děti ulice.

Vzaly jsme děti na krátkou procházku, byla moc příjemná. Kluci si strašně rádi půjčují naše boty, tím se učím chodit bosky a oni mají radost. Ale je to vtipné, páč jak nejsou zvyklé v tom chodit, neustále zakopávají a vypadají jak neohrananí medvídci, v botech o X čísel větších. To pak nejsou mrštné ještěrky. Nechaly jsme je lézt po stromech, trhali si nějaké bobulky a měli radost, když mě tím mohli pohostit:). A tak jsem si jich pár dala, nic mi to neudělalo, takže už mám na seznamu další neškodný plod Indie.

Večer jsme jedli zase s dětmi, seděla jsem dnes vedle svého „miláčka“, Manju-láty, pěkně se o mě staral, nandal mi rýži, zeleninovou omáčku, oloupal mi vajíčko, dal mi půlku své placičky a nakonec mě krmil svým vejcem. Tak jen doufám, že si

umyl pořádně ruce:). Tyhle večery jsou pro mě nejkouzelnější, sedět s těma malýma prasátkama:). Rýže je všude po zemi, oni si ji klidně zase seškrabou zpět do talíře a nikomu to nepřijde divný, proč taky...

10. prosince

Kluci v hospetu nám onemocněli, hlavně Ondřej. Jel do nemocnice, jestli nemá malárii, našťestí je to jenom infekce v žaludku... To jsme si oddechli. Pája má taky nějaký špatný žaludek, ale prý už je to mnohem lepší.

Šli jsme na procházku dál do buše, velice zajímavé, děti kolem nás poskakovaly jak kamzíci, já jsem si povídala s bratrem Šánem, vyprávěl mi o zdejší buši. Žijí tu vlci, medvědi, leopardi, bývali tu i lvi, ale ty už od Ajjanahalli vymizeli. Říkal, že v noci je to tu nebezpečné, kousek od střediska je jezírko, kam chodí pít, několikrát prý viděli vlka a medvěda. Došli jsme tam a já si uměla živě představit, jak se tam v noci producírují. Šán mi ukazoval ve skalách jeskyňky, kde žijí medvědi. Krajina je tu prostě krásná, mnohem hezčí, když ji vidím na vlastní oči. Je tu i pár tygrů, ale ty neviděl, jen jsou tu vidět stopy.

Večer jsem šla ošetřovat nožky a bylo mi dnes velice ouzko, jeden kluk si zabodnul do nohy kamínek, hodně hluboko. A teď mu ho museli vytáhnout, byl tak statečný, kousal se do mikiny, slzy mu tekly proudem, ale neucukl. Zaživa mu skalpelem ten kamínek vytahovali z chodidla. Představila jsem si, jak mě bolí, když mi jen trochu pukne pata a jemu šahali ještě hloub, teklo mu spousta krve, no bylo mi ho tak líto, viděla jsem, jak trpí a tak jsem ho šla ze zadu obejmout kolem krku. Celý se chvěl a tiskl se ke mně, měla jsem ruku od jeho slziček, ale bylo vidět, že ho uklidňuje, že se může k někomu přitisknout. Málem jsem si poplakala s ním. Nakonec se jim to podařilo vyndat, konečně. Dalí mu pak injekci proti bolesti a nožku mu zavázali. Lehl si na lékařské lůžko a pořád se celý chvěl, držela jsem ho za ruku a byla s ním. Byl moc rád, je to už starší kluk, tak 15 let, ale vypadal tak bezbranně, ještě v té své dětské růžové mikince. Nalepila jsem mu na obvaz barevnou dětskou náplast, když si myslel, že se nekoukám, s velikým zájmem si ji prohlížel:). V takových chvílích objevuji smysl své práce, být hlavně s nimi, být jim blízko, to mě naplňuje ze všeho nejvíc, mnohem víc než je naučit anglicky, to mi pak přijde oproti tomu jak nic.

Pája volal, že má vši, takže to vypadá, že se nechá ostříhat dohola:).

11. prosince

Měly jsme volnou ruku v tom, co s dětmi dělat - velice příjemné:). A velice příjemný den. Konečně se nám podařilo téměř všechny kluky z naší školy - asi tak 30 dětí - zabavit a potěšit. Malovali jsme obličejky a místo vlasů lepili bavlnky a kolem krku dělali z novin mašličky apod. Líbí se mi, jak děti milují barvy, jak je míchají a používají ty nejjasnější a nejkrásnější, pak jsou ty obrázky celé poindičtělé. Malovali opravdu se zápletem, pustila jsem jim k tomu hudbu a vypadali velice spokojeně. Tak krásné obrázky, chceme z nich udělat nějakou výstavku:).

Zase mi začíná chutnat indické jídlo. Je to spíš tím, že už si zvykám na to, že se tu hold po kuchyni nějaká ta myška proběhne a už to moc neřeším. Jíme tu spoustu luštěnin, výborně připravených. Myslím, že by si tu všichni vegetariáni a i nějakí nevegetariáni velice pochutnávali:).

Za chvíli musím běžet na počítačovou třídu. Učíme psát děti všemi deseti, teda hlavně Míša učí, já to moc neumím, tak jsem jen takový přicmrdávač:).

Pája už si ostříhal vlasy, kvůli vším, tak má prý indický intelektuální sestřih:).

12. prosince

Většina dětí odjela na výlet do Magadi a tak tu byl až do tří nebyvalý krásný klid. Měli jsme tu jen deset dětí. Ale už odpoledne jsem se na kluky těšila, přeci jen je tu bez nich smutno.

„Nožička“, kluk s kamínkem v noze, už je v pořádku. Co jsem se o něj postarala, moc si mě oblíbil a pořád za mnou pajdá:).

Hrála jsem s dětmi slepou bábu, tuhle hru jsem nehrála opravdu dlouho. Moc mě to bavilo a děti taky. Člověk si tu vlastně pořád hraje, až na ty hodiny angličtiny. Náš malý zlodějíček Suman už nám zase sebral ze třídy co se dalo. Když už ho chci po hodině pochválit, že hezky pracoval, něco provede. Kdykoliv mu řeknu, ať mi ukáže kapsy, nepřestávám se divit, co tam všechno nenajdu.

13. prosince

Mám vši. Koukám, že musím mít vše jako Pája:). Míša mě stříhala a našla tam ten poklad. No snad se toho brzy zbavím, dělám, co můžu. Tak teď jsme všiváci oba dva. U kluků v Hospetu je prý malý ošetřovatel opiček, který když má vši, vezme jednu na vodítko ven, lehne si a nechá si vši i hnidy od opice vyndávat. Že bych to taky vyzkoušela?:-)).

Je sobota, tak je tu klidnější režim, dopoledne jsme měli jen dvě hodiny angličtiny. Všechno jde celkem dobře, v rámci možností, jen kluci se pořád tak perou. Je to hrozné, neustále musíme řešit jejich šarvátky, ale oni sice žalují, ale pak nás stejně neposlechnou. Občas si teda řeknu, jen ať si přes tu pusku klidně dají. Ale co nemůžu vystát je šikana a myslím, že je ji tu habaděj. Bohužel nemám nápad, jak ji řešit.

14. prosince

Dnes mám narozeniny, nikdo to nevěděl a tak jsem ani nečekala žádné oslavování. Ale děti mě opět dostaly. Míša to řekla dvěma malým klukům a ty to všem roznesli. Kluci mi chodili blahopřát, byli takoví opravdoví, byli pořád sem mnou, drželi mě za ruce. Malý Palani mi dokonce udělal z ručiček dort se svíčkami a já ten imaginární plamínek musela sfouknout. Děti tleskaly a volaly happy birthday:-) Dokonce mi nosily dárky. Dostala jsem něco, co je tu snad neustále nedostatkové zboží a tím víc jsem si toho vážila - kluci mi nosili svoje propisovačky! Dala jsem jim pak všem bonbon, měli radost. Byl to moc krásný večer.

Po dětské večerní modlitbě jsme šly s Míšou oslavovat po našem:). Připadaly jsme si jak školačky, bály jsme se, že nás někdo přistihne, ale tím to bylo hezčí:). Vzaly jsme si slivovici a vykourily si symbolicky na půl jednu cigaretu:). Taková hodně skromná párty, ale strašně moc pěkná. Pak volal Pája a tak jsme tam vlastně seděli i s ním. Moc krásné indické narozeniny. Jo a Ondřej už má taky vši, takže už zbývá jenom Míša:).

20. prosince

Blíží se Vánoce, takže máme spoustu práce s přípravami. Naštěstí jsme dnes měly volný den a tak jsme vyrazily do Bangalore na vánoční nákupy. Otec John nás vzal brzy ráno autem, zastavili jsme v nějakém přicestním bistru na snídani - oště připravenou rýži, a pak už rovnou do města. Otec nás vyhodil v Bosco Mane a my

byly konečně svobodné... Protože už jsme měly obě náladu na něco evropského, nechaly jsme se rikšou odvézt rovnou na MG road. Zajímavé, že když jsme tam byly naposledy, připadaly jsme si jak v úplně jiném světě, v Indii, najednou po bytu na vesnici, kde je ještě vše tradiční a indické, nám přišla MG road jako kopie Evropy. Už to nebyl indický kraj, jen sem tam nám ho něco připomínalo. Zajímavé, jak se člověku mění pohled vidění. Nicméně jsme měly radost. Aspoň jednou za čas si připomenout vzdálený domov. Dokonce jsme šly na hranolky do KFC. Netrvalo dlouho a došlo nám, že všude kolem nás jsou stroze oblečené ženy, dokonce i v minisukních a všechny velmi moderně oblečené. My měly na sobě pravý indický oděv a vypadaly opravdu jak z vesnice. Ale nijak mi to nevadilo, spíš naopak, začala jsem se zase brzy těšit na naši vesničku, byla jsem ráda, že poznáváme tradiční Indii a nejsme jen turistky na MG Road. Ale na jednodenní návštěvu mi to vůbec nevadilo.

Když jsme se vracely zpět, jely jsme kolem špinavé řeky, ještě ve městě. A nad tou stokou se vznášelo hejno orlů, mohlo jich být tak dvacet, to bylo nádherné, jeden přiletěl až k našemu autu a já poprvé uviděla orla z takové blízkosti. Nečekala jsem, že takové ptáky jde spatřit i ve městě.

Po návratu jsme byly velice unavené, běžely jsme se zamknout do pokoje, aby nás děti neviděly, ale i tak, až do večera bušily na dveře, volaly nás... Měly jsme zamknuto i zhasnuto, takže se divím, že jim to tak dlouho vydrželo. Asi si myslely, že spíme a chtěly nás probudit... Ležely jsme s Míšou na posteli a potichu si povídaly a shodly se, že tohle není žádný den volna, že děti nás nenechají vydechnout, byly jsme z toho našťvané a mrzuté, ale na druhou stranu to bylo takové dobrodružství:). Hra na neviditelnost.

23. prosince

Zítřka už je Štědrý den a tak se tu věci dávají lehce do pohybu. Ráno na snídání nás překvapil betlém. Celý ověšen balůnky a světylky... Kristus přeci slaví narozeniny:).

Rozhodly jsme se, že dětem vyrobíme přání. Každý bude mít své, každý na něm bude mít své jméno. A tak jsme skoro celý den seděly a vyráběly, ale myslím, že to bude stát za to. Děti tu nemají moc nic svého a tak si myslíme, že když dostanou přání každý se svým jménem, potěší je to. Na každé přáníčko jsme našily bonbon, tak uvidíme, jak budou nebo nebudou mít radost.

Po obědě byla s učitelí něco jako besídka, ale bez dětí. Dostali jsme od otců dárky a hráli jsme různé hry a byla to sranda. Ale opět nás udivily místní ženy. Hráli jsme hru, jak se běhá kolem židlí na hudbu a každé kolo se jedna židle vyřadí. Kdo zbude, musí splnit úkol. S chlapi byla legrace, ale když si některá ženská vytáhla i třeba jen takový úkol, že má zaštěkat jak pes, celá se schoulila, schovala hlavu do sukni a dělala že neexistuje. Bylo mi to trochu trapný. Ale my jsme s Míšou zachránily ženské pohlaví, nedělalo nám problém udělat vůbec nic. Dokonce, když jsme hráli hru na přeskokování lana, kterým otcové různě pohybovali a člověk se ho nesměl dotknout, byla jsem třetí v pořadí a první ženská:). Ale ženský na mě zvláštně koukaly, obzvlášť když sem skákala jak kamzík přes lano nebo se nebála lano podlézat a tím lehce odhalit svoje nohy... Ale besídka se povedla.

24. prosince

Štědrý den u nás, ne však tady. Ráno jsem vesele vstala a volala na děti happy christmas! A děti mě hned uzemnilly, že dnes Vánoce ještě nejsou. Ale já si je udělala. Poslouchali jsme koledy a s dětmi na hodině angličtiny zpívali vánoční spirituály, naučila jsem je jednu koledu, kterou večer chceme zazpívat veřejně, snad se podaří. A taky Ježíšku, panáčku:). Kluci byli rozkošní, jak tak česky žvatlali. Moc jim to šlo, natočily jsme je na video, protože hezčí verzi téhle české koledy jsem ještě neslyšela:).

Odpoledne bylo pořád pracovní, svým způsobem jsem byla ráda, aspoň mi tu moc nic nepřipomínalo Vánoce a nebyl čas na stesky. Ale po deváté hodině večerní už měl být vánoční program pro děti a tak jsme s Míšou začaly jednat už mnohem dřív. Když všechny děti odešly na sprchování, vykradly jsme se se svíčkami a připravenými přáníčky do jejich jídelny a začaly jsme věšet do oken ta malá překvapení, bylo to pěkné, takové záhadné, snažily jsme se být nenápadné, aby nás děti neodhalily. Už jsem dostala veselou štědrodenní náladu. Připadaly jsme si jak Ježíšci, jak jsme se tam tak skrývaly před zvědavými dětmi. Stihly jsme to jen tak tak, ještě jsme po jídelně rozprostřely svíce a to už jsme uslyšely dusot nohou. Rychle se to rozkřiklo, tak jsme musely kluky trochu usměrnit, jinak by se na to ti starší vrhli a hned by servali všechny mlsky pro sebe. A tak seděli na zemi, pošilhávali po oknech, pomodlili jsme se krátce a vánočně a už mohli na „lov“. Měli velkou radost a my taky. Vánoce odstartovaly.

Po večeri jsme se všichni odebrali do společenské místnosti, kde se pustila krátká vánoční povídka. Nějaká americká a plná sněhu, děti od toho oči neodlepily. Kluci nám zatančili, zahráli krásné vánoční divadlo, to bylo opravdu rozkošné, malí kluci hráli ovečky, měli přes záda hozené deky a po čtyřech lezli za svým pastýřem a bečeli a bečeli. Moc jsme se smáli a bylo to vskutku dojemné:). Taky došel Santa... No bylo to spíš pojaté jako legrace, v rámci divadla. A pak už přišly na řadu dárečky. Děti seděly, vyvalené oči, spousta z nich slavila Vánoce poprvé, vrtěly se a byly plni úžasu. Každý dostal balíček, měly v něm tričko, penál, hygienu, sladkůstky a balónky. A pak byla velká oslava, tančilo se, děti si prohlížely balíčky... My odjely na půlnoční do Magady, celý kostel i zahrada byly osvětlené. Světýlka měli úplně všude, na zahradě stál veliký ozdobený Betlém, všichni byli nazdobeni, ženy měly nádherná sárí. V kostele byl také Betlém a Indie se nezapře. Jak někde není nějaký kýč, není to hezké. Takže Betlémeček byl nazdobený, byl v něm i bazének a vedle Josefa stál obrovský plyšový králík, nevím co měl znázorňovat:). Jinak mše svatá byla dlouhá, přede mnou tři ženské na zemi usnuly a když sem vykoukla dopředu, zjistila jsem, že jich spí ještě mnohem víc:). Po mši jsme před kostelem oslavovali, všichni dostali čaj a docela dobrý čokoládový dort a pak už jsme téměř nad ráno jeli zpět do střediska. Den to byl dlouhý, ale milý. Sice se mi samozřejmě i zastesklo, říkala jsem si, co se asi děje doma, ale pomohly mi děti, Pavel a časový rozdíl:). A tak jsem oslavila první Vánoce mimo rodinu.

26. prosince

Dnes už jsme opět v pracovním dobrovolnickém procesu. Děti byly dnes nějak divočejší než jindy, strašně nás štvaly. V hodině angličtiny jsme od nich dostaly takové kapky, že nám otrávilily celé dopoledne. Je tu jeden kluk, který má zřejmě nějakou emoční poruchu nebo něco takového a když na něj člověk jen zvýší hlas,

strašně se urazí. Občas se úplně vylekám, co se mu děje. Dneska velice zlobil a byl protivný a drzý. Snažím se být klidná, říkám si, že za sebou mají už hodně zlého a tak jim nechci přilévat, ale zase si nemůžou dělat co chtějí. Když už jsme na něm vyzkoušely všechno, co nás napadlo, aby jsme ho přiměly k práci, tak nám došly síly a trochu jsme ho zatahaly za ucho (děti jsou zvyklé dostávat rákoskou, takže malé vytahání za ucho myslím v krajní nouzi nevadí). Celý z toho zbělel, zavřel oči, zaťal pusou a vypadal, jako by chtěl omdlít. To se vždycky hrozně vyděsím. Nevíme co dělat, kdyby aspoň byl hodný a jen si třeba maloval, tak mi to je jedno, ale on běhá, bije děti, je vzteklý, dělá před tabulí kotrmelce. Když ho pošlu ze třídy, že tam být nemusí, usměje se a řekne O.K. A za minutu je zpět, žádná slova na něj neplatí. Jinak je moc fajn, umí hezky anglicky, je komunikativní a strašně moc hodný, ale když ho chytí rapl, jsme na něj všichni krátcí. Když nás potkal o půl hodiny později, aniž bychom mu něco řekly, chytil se za uši a že prý s námi nemluví. Jaká škoda:).

Přišel nový chlapeček, přivedla ho sem jeho maminka. Má čtyři děti a manžel jí zemřel. Zřejmě žijí ve veliké chudobě, byli všichni strašně moc hubení. Paní vypadala jak kostra obtažená kůží, celá ta droboučká postava se ztrácela v sáří. Vypadala unaveně a vyčerpaně, ale stejně se na nás usmívala. Její syn Santoš tu s námi zůstal, vypadá zatím spokojeně, bude dostávat čtyřikrát denně jídlo a už teď má kamaráda. Malého Apua, taky je nový a hned se ho ujal, vodí ho kolem ramen, vše mu ukazuje. Jsem ráda, byl vždy takový zastrčený a konečně tu někoho má a cítí se velice důležitý:).

Večer jsme s komunitou oslavili Vánoce. Měli jsme teda slavnostní hostinu. Dokonce jsme dostali šampaňské! A k němu jako předkrm hranolky a zeleninové karbanátky, skoro jako doma:). No, ale po jedné skleničce jsem se cítila opilá. Já, která má výbornou alkoholickou průpravu. Museli jsme se smát. Člověk velice rychle odvyká. No a ty hranolky, doma bych se toho vůbec nedotkla, plavalo to v oleji a byly úplně vypražené, žádná bramborová dužina, ale stejně jsme se na ně vrhly a velice nám lahodily, aspoň závan něčeho normálnějšího. A pak přišly dárky. Bála jsem se, že to bude něco hrozného, něco opravdu indického, přezdobeného, tak jak to mají rádi. A tak mě velice překvapilo, když jsem ve svém balíčku našla krásnou indickou, ale jednoduchou halenku a čokoládu. Měla jsem radost, zato oni z našich dáreků moc ne a to si myslím, že jsme jim daly opravdu hezké věci. V tom mě Indové tolik štvou, nikdy za nic nepoděkují, nikdy ani nepoprosí a nedávají najevo vděk ani nic takového. Nepotřebuji nějak zvlášť vychvalovat, ale něco by říct mohli.

Jinak, konečně se mi podařilo dát nějaké fotky na internet, takže kdybyste se chtěli podívat je to na adrese www.rajče.idnes.cz pod přezdívkou musilka1. Mějte se krásně a moc všem děkuji za mejly.

Z Indie Vás zdraví Andrea Musilová

- Chlubí se pan Tuček: „Vidíš tamtu slečnu? Tak s tou jsem před chvílí tancoval valčík!“ „Vždyť to byla polka!“ „Neříkej! Ale mluvila česky perfektně...“

Dotkni se ran

Vychází další kniha Mons. prof. Tomáše Halíka.

Knižní titul s názvem *Dotkni se ran* vydává nakladatelství Lidové noviny. Ve čtrnácti esejích autor vychází z evangelijního příběhu o „nevěřícím Tomášovi“.

Představy o Bohu, církvi a víře „bez zranění“ autor považuje za iluze. Ke křesťanské víře patří odvaha vidět rány našeho světa a dotýkat se jich vírou, která sama je jimi zasažena, zraněna. Tváří v tvář zraněnému Bohu člověk může odložit brnění a masky, jimiž před druhými, a někdy sám před sebou, zakrývá svá bolestná místa.

Kniha obsahuje jak teologicko-filozofické meditace, dotýkající se mystických hloubek víry, tak překvapivé, ostré i místy humorné komentáře konkrétních událostí a typických znaků naší doby. Zdrojem autorovy inspirace je křesťanská i židovská mystika, Pavlova a Lutherova teologie kříže, současná postmoderní filozofie a teologie. Připomíná i poklady staré lidové velikonoční zbožnosti, umění a v neposlední řadě i autorovy vlastní zkušenosti z dlouholeté terapeutické i pastorační praxe.

Richard Vocel

Okénko do knihovny

autor: Henri Bouland SJ
název: Islám a tajemství Boha křesťanů
z obsahu: některé otázky a odpovědi

Proč muslimové nejsou vůči křesťanům otevření a nepřijímají je, i když uznávají, že Ježíš je velkým prorokem? Proč boří kostely a pronásledují křesťany, jestliže mají v úctě Krista? Chtějí, aby svět byl rozdělen do území, která jsou z náboženského hlediska homogenní?

Odpověď: Islám považuje Krista za většího proroka než Mohameda, protože Ježíš konal zázraky, Mohamed nikoliv, Ježíš byl zrozen zázračně, Mohamed se narodil přirozeným způsobem, Ježíš se na konci světa vrátí, aby soudil lidstvo, což jsou veliké věci... Takto muslimové chápou Krista a mají jej v hluboké úctě, církev však jako sociologické nebo historické společenství odmítají – kvůli čtrnácti století trvajícímu sporu. Navíc pokládají křesťanství za svázané s kolonizací a se Západem.

Jaký by měl být individuální postoj křesťanů k muslimům?

Odpověď: Měli bychom být jasní, srozumitelní. Srozumitelnost nebrání lásce, dobrosrdečnosti nebo zdvořilosti, ... ale měli bychom být jasní. Je dost mlčení, ve kterém se snažíme přehlušit (překrýt) problém. Měli bychom být jasní (srozumitelní). Evropa musí prosazovat dialog. Ne mezi

muslimy a křesťany, ale mezi muslimy a muslimy. To znamená, že před televizní veřejností by měl zasednout objektivní (nepředpojatý) umírněný, liberální muslim, který odmítá fundamentalismus a politickou moc islámu, naproti fundamentalistovi jiného mínění. Ti by měli říct, co je islám. Islám je sociální projekt, který by se rád adaptoval na Evropu. Jestliže Evropa dovolí, aby se to stalo, způsobí to katastrofu. Proč? Protože když za padesát let většina Evropy bude muslimská, potom evropská demokracie bude poražena. Tak, jako Hamas porazil demokracii v Palestině, tak, jako se Egypt mohl stát islámským režimem, jakmile prezident Mubarak padl. Islám porazí demokracii, protože zvítězí demografickým vývojem. Pozor, demografický vývoj je základním prvkem evropské budoucnosti. Co se týká islámu, to, co mi nahání strach, není muslimské náboženství, ale systém.

Vybráno z časopisu Křesťanská mezinárodní solidarita (je možno si jej také vzít v kostele)

M. J.

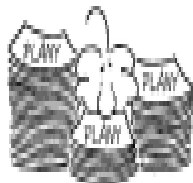
Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 8:00 do 9:00 a po mši svaté do 11:00-11:30** (K. Macoun).
Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Zpráva z 11. zasedání Farní rady ze dne 11. ledna 2009

Program jednání:

- **Plán oprav pro rok 2009**
  - ◆ Podmokly fara – oprava střechy
  - ◆ Rozbělesy kostel – oprava střechy
  - ◆ Javory kostel – střecha věž (opraví obec)
  - ◆ Bělá – záleží na přiznání dotace
- ◆ Dolní Žleb kostel – oplechování věže (střecha hotová)

• **Křeslo pro hosta**

Únorové křeslo pro hosta odpadá. Dalším hostem bude předseda a sbormistr OS Březiňáček: Věra Šnapková, která pohovoří o svém sboru Březiňáček a jeho cestě do Bruselu.

Ve spolupráci se zámekem Děčín se chystá Křeslo pro hosta s Dr. Jiřím Grygarem.

• **Setkávání a dětské mše svaté**

V rámci Roku sv. Pavla se konají setkání na faře, účast je však malá. Stejně tak i účast dětí na dětských mších svatých 1. neděli v měsíci. Členové FR budou farníkům připomínat a zvat je na tyto aktivity.

zapsala Z. Bumbová

Příští setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 8. února 2009 v 18:45 (po večerní mši svaté). Na její členy se můžete stále obracet s vašimi podněty a připomínkami! Pište, volejte, mluvte, nabízejte svou pomoc, ...

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Martin Kolář	místopředseda
Zuzana Bumbová	zapisovatelka
Jindřich Macoun	člen
Jiří Málek	člen
Rudolf Sticha	člen
Miloš Vavříčka	člen

Biblický koutek

23. část

Zbytek Izraele. Když izraelský lid opouštěl Hospodina a upadal do modloslužby a hříchů, vždycky se našli nějakí lidé, kteří mu zůstali věrní. Na nich potom Hospodin postavil svůj záměr s naplněním dávných příslibů. Tato „menšina“ byla většinou složena z lidí chudých, kteří přijali Boží slovo a snažili se ho zachovávat.

Ezechiáš. Třináctý judský král, který žil mezi lety 715-697 př. Kr. Byl to dobrý a zbožný král, který se zapsal do dějin také stavbou tunelu, jímž se dala do Jeruzaléma přivádět voda i během nepřátelského obléhání. Tunelem se dá po celé jeho délce procházet ještě i dnes.

Ježíš. Mnoho úryvků Starého zákona zůstalo zahaleno tajemstvím až do narození Ježíše. V něm první učedníci brzy objevili klíč k hlubšímu pochopení Písma, především těch pasáží, které pojednávají o jeho příchodu.

(pokračování příště)

z knihy Katedrála moudrého písaře, připravila M. J.

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2009		1. února	1. března	5. dubna
3. května	7. června	5. července	2. srpna	6. září
4. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných			1. listopadu	6. prosince

vlakové spojení:

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	13:01	15:01	16:45	Dolní Žleb	14:09	16:09	17:03	18:09
Čertova Voda	13:11	15:11	16:55	Čertova Voda	14:15	16:15	17:08	18:15
Dolní Žleb	13:16	15:16	17:00	Děčín hl. nádr.	14:24	16:24	17:18	18:24

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2008	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	8 243 Kč	1 470 Kč	2 475 Kč	Na církevní školy
Únor	9 575 Kč	2 108 Kč	5 700 Kč	Svatopetrský halěř
Březen	12 748 Kč	2 303 Kč	2 700 Kč	Na uprchlíky
			1 705 Kč	Na Svatou zemi
Duben	7 992 Kč	2 122 Kč	3 200 Kč	Na bohoslovce
Květen	8 194 Kč	1 790 Kč	3 500 Kč	Na záchranu kostelů
Červen	7 394 Kč	1 779 Kč	0 Kč	
Červenec	6 809 Kč	1 400 Kč	0 Kč	
Srpen	8 196 Kč	1 693 Kč	0 Kč	
Září	6 046 Kč	1 957 Kč	0 Kč	
Říjen	8 067 Kč	1 212 Kč	3 048 Kč	Na misie
Listopad	9 513 Kč	2 362 Kč	3 400 Kč	Na biblické dílo
Prosinec	12 213 Kč	4 272 Kč	1 990 Kč	Na diecézi (svatoštěpánská sbírka)
Součet	104 990 Kč	24 468 Kč	27 718 Kč	

R. S.

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

☞ **Charita** - Ve čtvrtek 22. ledna 2009 se biskup Jan Baxant setkal v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích s řediteli charit působících v litoměřické diecézi. Cílem tohoto setkání, jehož se účastnily dvě desítky ředitelů charit, bylo vzájemné seznámení se a ujasnění koncepce charitních služeb, které jsou poskytovány na území Litoměřické diecéze.

- ☞ **Svátek Uvedení Páně do chrámu** - 2. února 2009. Mše svatá a žehnání svíček bude od 17:00 - ranní mše svatá odpadá!
- ☞ **Duchovní obnova** - 1. část duchovní obnovy pro seniory s modlitbou za vnitřní uzdravení: „*A kdo se dotkli, byli uzdraveni*“ se koná ve dnech 13.–15. února 2009 v Jablonném v Podj., přednáší P. Česlav Plachý OP. Začátek: páteční mši svatou v 17:00, konec: neděle po obědě. Kontakt: duchovni.obnova@gmail.com, mob. 737560512 - Mgr. Dana Glaserová.
- ☞ **4. neděle v měsíci PROMÍTÁNÍ** - 22. února 2009 v 18:45 na naší faře se bude promítat film **Fatima**. Je to hezká příležitost, jak společně „pobejt“ při čaji a kávě...
- ☞ **Popeleční středa** - Letos připadá Popeleční středa, tedy začátek doby postní, na 25. února. Mše svatá bude tento den u sv. Františka ráno v 8:00 a večer v 17:00.
Tento den je dnem přísného postu, nejí se maso a jen jednou za den se můžeme najíst dosyta. Toto neplatí pro děti a starší osoby.
- ☞ **Pobožnosti křížové cesty** - budou v pátek po večerní mši svaté a v neděli v 17:00 před večerní mši svatou.
- ☞ **Duchovní obnova** - 2. část duchovní obnovy pro seniory s modlitbou za vnitřní uzdravení se bude konat 28. února–1. března 2009 na faře v Ruprechticích, přednáší P. Česlav Plachý OP. Začátek v 8:30, konec cca v 18:00. Kontakt: duchovni.obnova@gmail.com, mob. 737560512 - Mgr. Dana Glaserová.
- ☞ **Společ** - pro mládež v Děčíně, *každé úterý od 16 hodin*. Přijďte k nám na faru, ať jste odkudkoli!
- ☞ **Tyto a další informace** - na webu: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky! A nebylo by od věci i pomoci je tvořit...

Národní týden manželství 2009

Třetí ročník NTM nese motto Sliby nejsou chyby. „Formou celonárodní iniciativy partnerských organizací, politiků, médií, církevních společenství i jednotlivců se chceme vážnou i humornou, leckde romantickou cestou vrátit k hloubce smyslu závazků a slibů, kterými manželství začíná a které je drží ve zlých i dobrých časech“, uvedl Jan Frolík, tiskový mluvčí NTM.

„Kdo by chtěl nastoupit do letadla, které má padesátiprocentní šanci, že spadne?“ - tento výrok charakterizuje stále častější postoj a cynismus mladých lidí vůči manželství v situaci, kdy polovina manželství v ČR končí rozvodem. A nelze se jim divit. Je-li svatba a potažmo manželství pouze „cárem papíru“, jak se dnes obvykle říká, naše sliby a závazky, které svým partnerům slibujeme ztrácejí svou váhu. V kultuře, která si nade vše cení svobody volby a seberealizace se paradoxně stále zmenšuje počet lidí, kteří jsou schopni se rozhodnout pro trvalý závazek. Ochota

k veřejně deklarovanému závazku vůči partnerovi skrze manželství v ČR klesá. Přesto podle Českého statistického úřadu žije v České republice v manželství přes 4,8 milionu lidí. „Současné výzkumy ukazují, že je stabilita manželství především výsledkem vzájemného závazku mezi partnery, který si vzájemně vyjádří nejdříve svým manželským slibem, a jenž je dále podporován rodinou, přáteli i celou společností. Trvalé manželství je věcí naší volby víc, než se zdá.“, řekl Petr Činčala, koordinátor NTM.

Národní týden manželství 2009 bude zahájen 9. února 2009 tiskovou konferencí pod záštitou ministra práce a sociálních věcí Petra Nečase za účasti dalších politiků – poslankyně Evropského parlamentu Zuzany Roithové, senátorky Ludmily Müllerové a dalších osobností z podnikatelského sektoru, soudnictví, církvi a akademické obce.

...

Celonárodní kampaň na podporu manželství bude ve valentýnském týdnu 9.-15. února 2009.

Více informací je k dispozici na stránkách www.tydenmanzelstvi.cz

Devítky

Česká kolektivní i církevní paměť by měla uchovat i „osudové“ devítky.

Historik a publicista Jaroslav Šebek ve svém článku uvádí některá významná výročí, která si budeme připomínat v roce 2009.

... S nadsázkou lze říci, že to, co „spískaly“ osmičky, se pak ještě „dopékalo“ minimálně v devítkových letopočtech. Pokud se zaměříme na období moderních dějin a pomineme tak velké události našich kulturních a náboženských dějin z doby středověku a raného novověku, jejichž kulatá jubilea také budeme vzpomínat (patří k nim například přijetí dekretu kutnohorského z roku 1409, jenž změnil poměr hlasů na pražském vysokém učení ve prospěch Čechů či vydání Majestátu Rudolfa II. v roce 1609, zajišťujícího konfesní toleranci), najdeme opět mnoho významných dat, která ovlivňovala moderní historii a promítla se třeba zprostředkovaně i do církevního života. Stačí zmínit jenom některé.

V roce 1919 byly položeny základy politického a stranického systému a začal se rýsovat půdorys stavby československé státnosti. Byly rovněž přijaty první zákony, které ovlivnily vztah církve a státu a měly směřovat k omezení církevního vlivu ve veřejném prostoru. Po rezignaci prorakouského biskupa Huyna byl nově obsazen post pražského arcibiskupa teologem Františkem Kordačem. Současně se na začátku roku vytvořila Československá strana lidová jako reprezentant politického katolicismu.

Před osmdesáti lety proběhly velkolepé oslavy milénia smrti našeho národního patrona sv. Václava, které vedle spirituální reflexe odkazu svatého knížete přispěly ke zlepšení vztahu společnosti a církve a k opětovné integraci katolicismu do národního života.

Před sedmdesáti lety dožíval okleštěný československý stát svou půlroční agónií v podobě Druhé republiky. Její politický i ekonomický systém byl budován jako

vědomá antiteze předmnichovské republiky, přičemž byl její politický systém formován na autoritativních základech. Existenci tohoto státního útvaru ukončila okupace 15. března 1939 a následný vznik Protektorátu Čechy a Morava (o den dříve vyhlásilo Slovensko státní samostatnost pod vedením prezidenta a katolického kněze Jozefa Tisa). Potlačení demonstrací 28. října 1939, smrtí medika Jana Opletala, následnými studentskými protesty a násilným uzavřením vysokých škol v listopadu 1939 skončily první velké akce českého vzdoru proti okupaci. Významné protiokupační aktivity byly spojeny také s církevním prostředím. Katolická církev, stejně jako ostatní křesťanské církve, se totiž stala relativně samostatným prostorem, kde mnoho českých lidí, a to věřících i sympatizantů, mohlo zástupně manifestovat své vlastenectví a odpor vůči okupantům. Kazatelna bylo totiž prakticky jediné místo, kde mohla, byť třeba v zastřené podobě, zaznít povzbuzující slova, dodávající odvalu k překonání těžkých let okupace. Jednou z velkých vlasteneckých akcí po vzniku Protektorátu bylo slavnostní uložení ostatků Karla Hynka Máchy v květnu 1939 na vyšehradském hřbitově. V prvních měsících okupace se koná také řada poutí a náboženských slavností se silným národním podtextem, nejznámější na svatém Vavřínečku v srpnu 1939 (krátce po ní je zatčen a uvězněn v koncentračním táboře vyšehradský kanovník Bohumil Stašek). Poté jsou nacistickými úřady velká církevní shromáždění zakázána.

Před šedesáti lety, v roce 1949, začala komunistická moc prosazovat tažení proti církvím. V tomto roce proto najdeme hned několik dat, která zasáhla do církevního života. Na jaře 1949 komunistická moc odložila masky vyjednavče a začala uplatňovat dlouhodobou proticírkevní strategii. Mezi hlavní sledované cíle patřilo podřídit si plně církve, izolovat klérus od Vatikánu a biskupů a ty pak donutit k uznání legitimacy nastupující totalitní moci, zapojit povolné a kompromitované duchovní i laiky do realizace komunistické politiky a jako poslední krok vytvořit národní církev, izolovanou od Říma. V červnu ve svatovítské katedrále iniciovala Státní bezpečnost při slavnosti Božího Těla provokace, po nichž byl arcibiskup pražský kardinál Josef Beran internován a již se ke správě diecéze nevrátil (po dlouhém martyriu internací nakonec musel opustit v únoru 1965 vlast). V říjnu byly vydány zákony, jimiž byla podřízena církev pod státní dohled a komunistická moc jí přitom zabavila veškerý majetek. Zároveň vznikl Státní úřad pro věci církevní, na okresních a krajských úrovních národních výborů pak již od léta 1949 vznikaly posty církevních tajemníků v rámci církevních oddělení, do biskupských konzistoří byli současně dosazeni tzv. státní zmocněnci. Na prosinec připadá šedesáté výročí dosud uspokojivě nevyjasněného čichoštského zázraku a následné smrti kněze Josefa Toufara při policejních výsleších, který stojí na začátku masivního pronásledování českých i slovenských katolíků s desítkami mučedníků z řad duchovních i laiků a tisíci uvězněných. Před padesáti lety – v roce 1959 – dokonal svůj život v leopoldovském kriminále také jeden z nich, pozoruhodný kněz, jezuita Adolf Kajpr, který byl mimo jiné znám i jako schopný novinář a po druhé světové válce šéfredaktor časopisu „Katolík“, považovaný za jedno z nejlepších katolických periodik své doby.

Před čtyřiceti lety, v dubnu roku 1969, se začala po pádu Alexandra Dubčeka z pozice prvního tajemníka ÚV KSČ postupně prosazovat normalizační politika lámání charakterů a morální devastace. Jedním z jejích první projevů bylo brutální

potlačení spontánních demonstrací u příležitosti prvního výročí srpnové okupace. Burčujícím apelem na pomalu otupující svědomí národa a vyjádřením nesouhlasu s ústupky vůči sovětské okupační moci bylo naproti tomu sebeobětování studenta Jana Palacha v lednu 1969. V květnu si budeme připomínat také čtyřicet let od smrti kardinála Josefa Berana v římském exilu.

A svatořečení Anežky České, 12. listopadu před dvaceti lety, stálo symbolicky na počátku týdne, který i za participace křesťanských věřících přinesl po brutálním potlačení manifestace vysokoškoláků, pořádané na počest studentských obětí nacistické okupace, po více než čtyřiceti letech komunistické diktatury do naší země návrat svobody a demokracie.

Irena Sargánková

Černá kniha satanismu

Na pultech knihkupectví můžete vidět knihu Černá kniha satanismu, kterou nedávno vydalo Karmelitánské nakladatelství. Její autoři zkoumají fenomén satanismu v současnosti, především jeho vliv na mladou generaci. Čtenář získá základní informace o historii satanismu, o jeho učení, symbolech, rituálech, o kriminální činnosti a metodách manipulace vzhledem k jeho příslušníkům, o vlivu na současnou kulturu a skrze ni na děti a mládež. Všeobecné poznatky jsou bohatě dokumentovány nedávnými případy a závěry studií z Evropy a Ameriky, tj. zemí, kde je fenomén satanismu nejrozšířenější.

„Na satanismu se mi líbí to, že mi dává moc. Ve škole, s přáteli a doma mám pocit, že mohu dělat cokoli, co chci. Od té doby, co jsem se stal satanistou, se změnilo všechno kolem mě, stávají se mi zvláštní věci, ale já si toho nevšímám, protože nejvíce se mi líbí, že dokážu přinutit osoby k tomu, aby dělaly, co já chci.“ (Autentická výpověď sedmnáctiletého hochy).

Vedoucí sekce pro mládež při České biskupské konferenci P. Vít Zatloukal hodnotí knihu takto: „Ze svého pohledu nejvíce oceňuji kapitoly II. (fundovaný vhled do struktur a působení satanismu), IV. (rozšíření satanismu ve světě mládeže) a VI. (osvobození od satanismu).

Za slabší naopak považují kapitoly I. (obecné principy fungování sekt) a III. (satanismus a kultura), které jen těžko uspokojí čtenáře, jenž by se chtěl v těchto tématech zorientovat.

Kapitola V. uvádí čtenáře do hrozného světa důsledků a praktik satanistických sekt, s alarmující předzvěstí, že i tyto sektářské kulty jsou pod nesprávně chápanou svobodou projevu v některých zemích chráněny ústavou. Jelikož jsme svědky, jak je manipulativně vykládána tato svoboda projevu rovněž v naší společnosti, nutí nás to k aktuálnímu zamyšlení, zda se dostatečně angažujeme v reálném zápase dobra proti zlu ve společnosti.“

Autoři díky své profesi pracují s perspektivou psychosociologickou: uvádí například náčrty typických psychosociologických profilů příslušníků a vůdců satanistických skupin. Nechybí ani pojednání o možnostech psychoterapie a podpory celé rodiny příslušníka sekty.

Ponechávají však stranou duchovní rozměr problematiky, ale o to více může být kniha přínosná pro veškeré pedagogické pracovníky a formátory, psychology i rodiče mladistvých, nezávisle na jejich náboženském přesvědčení. Pro pastorační praxi církve však je nutné, aby spirituální aspekt nebyl opomíjen, nýbrž spíše více akcentován. Je potřebné mít přehled o těchto skutečnostech, aby se (nejen) mladý člověk mohl v uvedených věcech orientovat a správně rozlišovat skutečnosti.

Tonino Cantelmi, Cristina Cacaceová

- Z oznámení:
Tématem večerního kázání bude „Co je peklo?“
Přijďte dříve a poslechněte si zkoušku našeho sboru.
- V samoobsluze tlačí mladý otec vozík s potravinami a vřískajícím dítětem. Muž téměř něžně opakuje: „No tak klid, Alberte. Klid a žádné scény. Uklidni se, Alberte.“ Nachomýtně se k tomu pedagogická odbornice: „To je dobré, že se sýnem mluvíte tak laskavě.“ Otec: „Paní, mýlíte se, Albert jsem já.“

Ze školy

Už jsem psala, že Nativity je obzvláštní škola v mnoha pohledech. Tak teď jen takovou drobnůstku: pamatujete si někdo, jaký byl přibližně na vaší základní škole (případně na té, kde jste učili) poměr pánů učitelů a paní učitelek?

Asi tak 1:10? Nebo ještě hůř? Tak to by vás možná zajímalo, jak je to u nás. Nebudu dlouho napínat, myslím, že takovou raritu jinde v republice nenajdete. (Kdyby jo, dejte mi vědět, moc ráda bych takovou školu navštívila.) Tak tedy, summa summarum: 4 učitelé na 3 učitelky!!! Nevidané, neslýchané, že?

Tak jen počkejte, jaké objevy vám prozradím v příštím čísle!!

N.A.P.

Slavnosti a svátky

2.	2.	Svátek Uvedení Páně do chrámu
25.	2.	Popeleční středa - den přísného postu

Významné dny

2.	2.	Světový den zasvěcených osob
11.	2.	Světový den nemocných
22.	2.	Celosvětový svátek skautek

Výroční dny biskupů

14.	2.	Kard. Vlk	jmenován biskupem (1990)
		Mons. Cikrle	jmenován biskupem (1990)

Sčítání - Podmoky

19. 2. Mons. Herbst jmenován tit. biskupem (2002)
23. 2. Mons. Paď'our jmenován biskupem – koadjutorem (2001)
28. 2. Mons. Posád biskupské svěcení (2004) - 5. výročí

Setkávání

- ◆ 1. neděle ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděle od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 do 18:30 na faře - Apoštol Pavel
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30	
Pondělí	08:00		
Úterý		17:00	
Středa	08:00		
Čtvrtek		17:00	
Pátek		17:00	
Sobota		15:00	Bynov ^{*/}

*/ Přes zimní období (říjen - duben) jsou mše svaté v pečovatelském domově, vždy od 15:00

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové   **Neděle**   **10:45**   Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 01. 03. 2009, 1. neděli v březnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)